

Öpücük

– matruk · 02 Temmuz 2010

Sessiz bir çocuktü. Kolay kolay ağlamazdı bile. Kendi kendine oynar, kendi kendine oyalanırdı. Gözleri çoğu zaman dalgın bakardı.

Oysaki, kıvır kıvır saçları ve kara gözleri vardı. Zayıfçaydı ama sağlıklıydı.

Hiç bir çocukla oynamaz, hiç bir çocuk da onu oyununa almazdı. Bazen de uzaktan çocuklara bakardı. Kimse beni sevmiyor. Ben çok çirkin bir çocuğum derdi kendi kendine.Çocuklar belki de ondan biraz ürkerlerdi. Onun dalgın gözlerinden kaçarlardı. Sessizliğinden çekinirlerdi. O da onlardan çekinirdi. Belki de bu yüzden aralarında bir arkadaşlık doğmamıştı.Zaten, annesi ve babası da ilgilenmezdi Onunla. Hep onların da ömrü tarlalarda geçirdi. Akşam yorgun gelirler, annesi bir bulgur pilavıyla akşam yemeğini hazırlamış olurdu. sessizce yemeklerini yerlerdi. Abileri ve ablaları da çalıştıkları için biraz sonra yatar uyurlardı. O da uyurdu. Günler böylece geçip giderdi.

Bazen de kırlara açılırdı. Her bir çiçeğe, her bir kuşa dikkatle bakardı. Düşünürdü. Gelinciklere bakar ne kadar kırmızılar derdi. Kuşlar ne kadar güzel türküler söylüyor derdi. İçinden onlarla konuşur, onlarla arkadaşlık ederdi.

Neden kimse sevmiyordu O'nu? Oyunlarına almıyorlardı. Konuşmuyorlardı. Bir keresinden bayağı yaklaşmıştı çocuklara. Ama, daha fazla ileri gidememişti. Çocuklar da oldukları yerde heykel gibi durmuşlar O'na bakmışlardı.

...

O gün dayısının evine gitti. Dayısının çocuğu yoktu ki. O gitti evine damına dayanmış ağaç merdivenin ikinci ağaçtan basamağına oturdu. Yine derin düşüncelere daldı. Gökte uçtu hayalinde. Karanlık ormanlardan yürüyerek geçti. Denizde yüzürek bir adaya vardı. adada periler vardı ışıktan. Büyüklü küçüklü pırl pırl mavi, kırmızı , turkuaz renkli periler...

-Adın ne? Bir ses duymuştu sanki. Yoksa perilerden biri miydi konuşan ayırımında değildi.

-Adın ne? Bir çocuktü seslenen. Hayretle baktı çocuğa.Birden Sıtkı dedi. Kendi de inanamadı söylediğine adını. İlk defa bir çocuk onunla konuşmuştu sanki.

-Bizim evimizin şu karşıda dedemler oturuyor orda. Biz Ankara'dan geldik.Sen burda mı oturuyorsun?

-Yok, bizim evimiz Büyükpınarın yanında. Burda dayımlar var.

Çocuk ondan 2-3 yaş küçüktü ve bir şehirli çocuktü. Ve Sıtkı'yla konuşmuştu. Korkmamıştı.Çocuk birden yerinden kalktı. Sıtkı'ya yaklaştı ve yanağından öptü ve koşarak dedesinin evine gitti.

Sıtkı donup kalmıştı orada. Bu çocuk O'nu sevmişti. Konuşmuştu ve öpmüştü. Bu bir düştü sanki.

Demek Sıtkıyı da sevenler olabilirmiş. Sıtkı'nın da bir arkadaşı vardı artık hem de şehirli. Hemen koştu. Oynayan çocukların yanına gitti. Yaklaştı, yaklaştı ve ben de oynayacağım dedi. Çocuklar da ürkmediler. Oyunlarına aldılar. Sıtkı, konuşuyor, koşuyor ve gülüyordu. Çocuklar da sanki eskisinden daha sevinç dolu oldular. Akşam oldu. Herkes evine gitti.

....

Sabah erkenden Dayısının evine gitti Sıtkı. Arkadaşının evine yöneldi. Evin merdivenlerinin çıktı. Balkona ulaştı ve kapıyı tıklattı. Kapıyı yaşlı bir kadın açtı. Kadın onlar gitti dedi. Sabah erkenden... Sıtkı, kadına baktı bir an ve sonra sessizce uzaklaştı o evden. Dalgın dalgın çocukların oyun alanına gitti. Çocuklar yine oyuna dalmışlardı. Sıtkı'yı oyuna çağırdılar. Sıtkı geri dönüp kaçacak gibi oldu. Ve birden bire koşarak çocukların arasına katıldı. hep beraberce kahkaha ve çocuksu sevinçler içinde oynadılar.